Όνειρα ονειροπόλου ρεαλιστού μη φαντασιόπληκτου αντιρομαντικού (π. Κωνσταντίνος Στρατηγόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 14 Φεβρουαρίου, 2008

Δεν είμαι ρομαντικός. Δεν είμαι καθόλου ρομαντικός. Δεν μ' αρέσει να φαντάζομαι. Τα νηπτικά κείμενα των πατέρων της Εκκλησίας δεν αφήνουν και πολλά περιθώρια για τη φαντασία. Μπορεί εύκολα να οδηγήσει σε δρόμους πλάνης. Ούτε και τα όνειρα μπορούν να στηρίξουν το ρεαλισμό της ορθόδοξης βιοτής.

Ολα αυτά δε μ' εμποδίζουν να σχεδιάζω στο νου μου το επιθυμητό μέλλον της Ορθόδοξης ιεραποστολῆς. Επειδή όμως η λέξη «σχεδιασμός» έχει φθαρεί κάτω από τη φόρτιση των τεχνολογικών αναπτυξιακών προγραμμάτων, επιτρέψτε μου να χρησιμοποιώ τη λέξη «όνειρο» και τη λέξη «ονειροπόλος» στη θέση των τεχνοκρατικών όρων «σχέδιο» και «προγραμματισμός».

Μπορώ τώρα, πλέον, να αναπτύξω, λιτά, τα ιεραποστολικά μου ονειροπολήματα.

Ὄνειρο α': «Οἱ ἐργάται τοῦ θερισμοῦ».

Ὀνειρεύομαι, στά πιό συγκρατημένα ὀνειροπολήματά μου, τήν ἔνταξη εἴκοσι κληρικῶν, στό ἔργο τοῦ ἱεραποστολικοῦ θερισμοῦ στά ἔθνη.

Αὐτό τό εἴκοσι, πρίν νά τό πῶ τό μελέτησα πολύ· εἶναι ὁ ὁριακός ἀριθμός πού θ'ἀλλάξει ἄρδην τόν ἱεραποστολικό χάρτη τῆς Ὀρθόδοξης ἱεραποστολῆς. Μπορεῖ νά φαίνονται ὀλίγοι συγκρινόμενοι μέ τά μεγέθη τῆς παγκόσμιας κοινότητας. Κι ὅμως εἶναι περισσότεροι ἀπό τούς ἀποστόλους καί εἶναι ἀρκετοί γιά μιά οὐσιαστική τομή στήν ἱεραποστολή, ἀρκεῖ νά πληροῦν μιά προϋπόθεση. Νά κάνουν ὑπακοή στήν Ἐκκλησία κι ὄχι στό θέλημά τους καί νά δεχθοῦν νά ἐκπαιδευθοῦν γιά νά γνωρίσουν τή σάρκα τῶν τόπων, πού θά διακονήσουν.

Ἐμεῖς ἀναλαμβάνουμε τό δεύτερο σκέλος.

Ἐκεῖνοι, οἱ εἴκοσι, τή διάθεση γιά τό πρῶτο σκέλος.

Ὄνειρο β': «Τ' ἀνοικτά παράθυρα στόν κόσμο».

Τό ἀνοικτό παράθυρο στέλνει πάντα ἕνα μήνυμα: Προετοιμάζει γιά τήν κατάλληλη ἔνδυση πού χρειάζεται στήν ἐπικείμενη ἔξοδο. Ἡ μετεωρολογική ὑπηρεσία ἀπαραίτητη γιά τήν περίπτωση. Ὀνειρεύομαι κάποιοι ν’ ἀφιερώσουν χρόνο σπουδῶν καί εἰδικοτήτων σέ καταξιωμένους τομεῖς, ὅπως ἡ ἀφρικανολογία, ἡ ἀσιολογία, ἡ λατινοαμερικανολογία καί ἡ τριτοκοσμική γλωσσολογία.

Μερικά χρόνια σπουδῶν στούς ἴδιους τόπους θά ἰσχυροποιήσει τή γνώση στά μετόπισθεν.

Ὄνειρο γ’: «Ἡ ἑνότητα καί ὁ συντονισμός τῶν ἐλεύθερων σκοπευτῶν».

Ὀνειρεύομαι, κι ἄς στενοχωροῦνται μερικοί, τήν ἑνότητα ὅλων τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν τῶν ἱεραποστολικῶν συλλόγων, συλλογίσκων, σωματείων, ὀργανισμῶν, κέντρων, ἀποκέντρων, συνεργῶν, συμπαραστατῶν, φίλων καί ἀκροβολιστῶν σέ μιά κοινή προοπτική, σέ ἕνα κοινό ἔργο.

Ὀνειρεύομαι νά μήν ὑπάρχει ἡ ἰδιωτική προβολή τοῦ ἔργου, ἀλλά ἡ ταπεινή προσφορά τῶν πάντων χωρίς ἀπαίτηση γιά ἀναγνώριση. Ἡ ἱεραποστολή θά προχωρήσει μόνο ὅταν δεχτοῦμε νά ὑπηρετήσουμε ἀνώνυμα τόν ἕνα σκοπό κι ὄχι ἐπώνυμα τούς δικούς μας σκοπούς.

Ὄνειρο δ’ «Ἡ ἱεραποστολή τῆς σιωπῆς».

Ὀνειρεύομαι τή μεταφύτευση τοῦ ἡσυχασμοῦ καί τοῦ κοινοβιατισμοῦ ὀρθοδόξων μοναστηριῶν στίς χῶρες τῆς ἱεραποστολῆς.

Ὀνειρεύομαι νά ὑπάρχουν δείγματα τοῦ μοναστικοῦ κάλλους στίς χῶρες τοῦ τρίτου κόσμου.

Ὀνειρεύομαι νά μεταβοῦν ἐκεῖ καί νά διδάξουν τήν ἀσκητική σιωπή.

Ὀνειρεύομαι νά μεταβοῦν ἐκεῖ καί τίποτε ἄλλο. Μόνο νά μεταβοῦν καί νά σωπαίνουν ἀσκητικά.

Ὄνειρο ε’ «Οἱ γιατροί τῆς Ἱεραποστολῆς».

Ὀνειρεύομαι νά βρισκόμαστε παρόντες σέ τόπους δυστυχίας, πόνου, ἐπιδημιῶν καί ἀνθρώπινης τραγωδίας. Κι αὐτό ὄχι γιά ν’ ἀντιγράψουμε ἤ ἀντιπαραταχθοῦμε σέ παράλληλες θετικές διεθνεῖς προσπάθειες.

Ὀνειρεύομαι νά ὑπάρχουμε στούς χώρους τοῦ πόνου, ἐπειδή δέ μπορῶ ν’ ἀνεχθῶ ν’ ἀπουσιάζουμε.

Ὄνειρο στ’ «Διορθόδοξοι συλλογισμοί».

Ὀνειρεύομαι τή σύσταση διορθόδοξου ὀργάνου γιά τήν ἱεραποστολή. Μόνο μέσα ἀπό τήν ἔκφραση τῆς ἑνότητας στά μικρο - καί μακρο - μεγέθη της μποροῦμε νά ἐλπίζουμε.

Ὄνειρο ζ’ «Ὀρθόδοξη παιδεία».

Ὀνειρεύομαι τή μετάβαση τῆς Ὀρθόδοξης πανεπιστημιακῆς κοινότητας γιά πολύ μικρά χρονικά διαστήματα, στούς χώρους τῆς ἱεραποστολῆς, γιά τήν καλλιέργεια τῆς Ὀρθόδοξης θεολογίας στούς τόπους. Τό ἑλλαδικό ἀνθρώπινο δυναμικό εἶναι καί πλούσιο καί καταρτισμένο. Προσφορά μερικῶν ἑβδομάδων σέ ὀρθόδοξα παιδαγωγικά κέντρα στίς χῶρες τῆς ἱεραποστολῆς θά ζυμώσει τή θεολογία στούς τόπους. Τό ζύμωμα στούς τόπους εἶναι πολύ πιό οὐσιαστικό ἀπό τή γνωστή μορφή τῶν σπουδῶν τῶν ξένων στήν Ἑλλάδα.

Ὄνειρο η’ «Τά ὄνειρά μου νά μήν μείνουν ὄνειρα».

Καί πιστέψτε με πώς στό βάθος τῆς καρδιᾶς μου εἶμαι βέβαιος πώς δέν ὀνειρεύομαι.

(«Πάντα τά ἔθνη». Τριμηνιαῖο ἱεραποστολικό περιοδικό τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἔτος ΙΘ’, τεῦχος 76, Ὀκτ.-Νοέμβρ.-Δεκ. 2000, σελίδα 3.)

Διαβάστε περισσότερα άρθρα του π. Κωνσταντίνου πατώντας εδώ

(Πηγή: www.floga.gr)